

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא אורן סילברמן

תובע שמחה רוטמן

נגד

נתבעים

1. גיא פלג
2. אברהם וייס
3. חברת החדשות הישראלית בע"מ
4. שידורי קשת בע"מ
5. איתי ורד
6. שלמי אלדר
7. דן עדין
8. רן הר נבו

פסק דין

1. בהליך זה עתר התובע לחיוב הנתבעים בתשלום פיצויים בסך של 1,091,300 ₪ בעילה מכוח חוק איסור לשון הרע.

רקע וטענות הצדדים

כתב התביעה

2. התובע מכהן כחבר הכנסת וששימש במועדים הרלוונטיים לתביעה כיו"ר ועדת חוקה, חוק ומשפט של הכנסת. התביעה הוגשה כנגד מר גיא פלג - עיתונאי, כתב ופרשן בחדשות ערוץ 12, כנגד מר אבי וייס, מנכ"ל והעורך ראשי של ערוץ חדשות 12 וכן כנגד חברת החדשות הישראלית בע"מ ושידורי קשת בע"מ, שהן חברות בעלות זכויות בערוץ, בגין פרסומים בערוץ וברשתות החברתיות. התביעה הוגשה גם כנגד איתי ורד, שלומי אלדר, דן עדין ורן הר נבו, שפרסמו התבטאויות ברשתות חברתיות בנוגע לפרסום הנדון בתביעה.
3. התובע טען שביום 1.11.2023 פרסם הנתבע 1, הן בראיון ששודר בערוץ 12 והן ברשתות החברתיות, כי התובע אמר לאנשי שב"כ ונציגי משרד המשפטים במהלך ישיבה שהתקיימה עמם את הדברים הבאים: "הדם של האחים הלל ויגל יניב שנרצחו בחווארה אדום יותר מדם הנרצחים ב-7 באוקטובר". בהמשך אותו יום פרסם הנתבע 1 את הדברים גם באתר האינטרנט של הנתבעים 2-3.

4. התובע טען שהדברים שיוחסו לו בפרסום של הנתבע 1 מעולם לא נאמרו על ידו, והם בגדר דברי דיבה ברף חמור ביותר. מדובר בעלילת דם שקרית ומסיתה שפורסמה מתוך מניעים אישיים נקמניים, ושנועדה להכפיש את שמו הטוב ולפגוע בהמשך שליחותו הציבורית.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
5. .לטענתו, במסגרת הישיבה שהתקיימה עם נציגי משרד המשפטים והשב"כ הוא אמר בדיוק ההיפך - התובע לא רק שלא הבחין בין "דם לדם" אלא הביע את עמדתו לפיה אם הייתה הפרקליטות משנה את מדיניותה היה בכך להציל את חייהם של אנשים רבים שנרצחו בפעולות טרור.
6. .כן נטען כי טרם הפרסום פנו אליו הנתבעים 1-4 על מנת לקבל את תגובתו, והתובע אמר במפורש כי הדברים כוזבים ולא נאמרו על ידו. על אף האמור פרסם הנתבע 1 את הידיעה הכוזבת ויש במעשיו כדי להצביע על היעדר תום לב וכוונה לפגוע.
7. .באשר לנתבעים 5-8 נטען כי בעקבות הפרסום האמור אלה פרסמו ברשתות החברתיות את דברי הבלע את הנתבע 1 תוך שהם מוסיפים דברי לשון הרע מטעמים. התובע טען כי הנתבעים 5-8 כלל לא פנו את התובע לקבלת תגובתו טרם הפרסומים שעשו, ודי בכך כדי ללמוד על חוסר תום ליבם. לטענתו, הפרסומים האמורים מהווים לשון הרע וכל תכליתם היא לפגוע בו ובשמו הטוב באופן מכוון.
8. .התובע טען שהפרסומים של כלל הנתבעים הציגו אותו בפני מאות אלפי אנשים שנחשפו לפרסומים כגזען ושמו אותו ללעג ולבוז. הפרסומים חמורים אף יותר שעשה שבוצעו בעת שמדינת ישראל מצויה במלחמה. התובע טען כי הפרסומים פגעו פגיעה חמורה בתדמיתו וגרמו לו לנזקים ממוניים ובלתי ממוניים. הפרסומים נעשו בכוונה תחילת ומתוך זדון ועל כן על הנתבעים לפצות את התובע ביחד ולחוד בסך של 155,900 ₪ עבור כל פרסום ללא הוכחת נזק. בסה"כ עתר התובע לחיוב הנתבעים ביחד ולחוד בסך של 1,091,300 ₪, וכן למתן צו שיורה לנתבעים להסיר את הפרסומים ולפרסם הודעת התנצלות לפיה הדברים שפורסמו שקריים. כן עתר התובע לחיוב הנתבעים בשכר טרחת עו"ד והוצאות וטען כי כל סכום שייפסק במסגרת התביעה דנן, יועבר מיידית לטובת שיקומם של יישובי ומפוני עוטף ישראל שבדרום.

כתב הגנה נתבעים 1-4

9. .הנתבעים 1-4 טענות בהגנתם כי הפרסום מושא התביעה הוא דיווח חדשותי שפורסם ב"מהדורה המרכזית" שעסק בחילופי דברים בין התובע לבין נציגי משרד המשפטים והשב"כ במסגרת דיון סגור שעניינו שינוי מדיניות בנוגע לתנאים לחקירה ולהעמדה לדין בעבירות הסטה לטרור. לטענתם במסגרת אותו דיון סגור אמר התובע שתי אמירות קשות האחת כי "לא היה צריך להישפך כל כך הרבה דם כדי להביא לשינוי המדיניות. אני לא סומך על שיקול הדעת של השב"כ, עשיתם בעבר שימוש לא ראוי נגד יהודים בכלים שקיבלתם". אמירה שנייה היא הפרסום מושא התביעה: "הדם של האחים יהל ויגל יניב זכרם לברכה שנרצחו בחווארה, אדום יותר מדם הנרצחים בשבעה באוקטובר". לטענתם, במסגרת הדיווח

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

- 1 החדשותי, נאמר גם כי נוכח התרעומת שעוררו דבריו של התובע בדיון הסגור, חזר בו התובע
2 מדבריו.
- 3
- 4 10. הנתבעים 1-4 טענו כי טרם הפרסום פנה הנתבע 1 לדוברת התובע בבקשה לקבלת תגובה
5 לדברים, והנתבע 1 אף שוחח עם התובע, שהכחיש את הטענות כלפיו באופן גורף ולא הסכים
6 להתייחס לגופן של הטענות. ניסיונו של התובע לטעון כעת, כי מחדל מצד הנתבעים הוא
7 שכביכול הוביל לאי פרסומה של תגובה מטעמו במסגרת הדיווח החדשותי, תוך הטלת רפש
8 בנתבעים שפעלו בתום לב וללא רבב, מעידה על חוסר תום לב מצדו ועל סיכוייה הקלושים של
9 התביעה להתקבל.
- 10
- 11 11. לשיטת הנתבעים חרף סירובו של התובע להתייחס באופן ענייני לטענות שהובאו בפניו טרם
12 הפרסום, הרי שמיד לאחר הפרסום הוא מיהר לספק גרסאות לדברים, הן במסגרת ראיון
13 טלוויזיוני בערוץ מתחרה, והן במסגרת מכתב התראה ששלח לנתבעים. התובע לא הכחיש כי
14 הזכיר את שמם של הלל ויגל יניב ז"ל, לא הכחיש כי התייחס לצבע ולדם הנטבחים בשבעה
15 באוקטובר ואף לא הכחיש את הביקורת שהעלה ביחס לעיתוי בו נעשה השינוי במדיניות.
- 16
- 17 12. הנתבעים טענו כי נוכח התבטאויותיו של התובע ותגובתו לדברים וכן הסערה הציבורית
18 שהתחוללה בעקבות הפרסום, פורסמו בשידורי הנתבעת 2 שני דיווחי מעקב, האחד ביום
19 2.11.2023 והשני למחרת. בדיווח המעקב הראשון פורסם מכתב ההתראה ששלח התובע
20 לנתבעים 1-2 והתייחסות הנתבע 1 כדלהלן: "להבנתי יש תרשומת של הדברים.. למה שחבר
21 הכנסת רוטמן לא יפנה למשרד המשפטים או לשירות הביטחון הכללי וישאל אותם שאלת
22 תם- האם במקרה מי מאנשיכם ניהל תרשומת של הדיון? אם כן תנו לי אותה ואני אוכיח את
23 צדקתי. הוא לא יעשה את זה משום שהוא יודע שיש תרשומת והוא יודעמה כתוב בתרשומת".
24 כמו כן נטען כי פורסם דיווח מעקב נוסף גם ביום 3.11.2023 במסגרת דיוני הפאנל של שידורי
25 הנתבעת 3 בערב שבת. הנתבעים טענו כי התובע מתקוף תפקידו יכול היה לקבל לידיו את
26 התרשומות המתעדות את האמירות שנאמרו בדיון הסגור ולהציגן לציבור. בחירתו של התובע
27 להימנע מכך ותחת זאת להגיש את התביעה דן, מדברת בעד עצמה.
- 28
- 29 13. כן נטען כי אמירותיו של התובע בהיותו נבחר ציבור וכמי שמשמש בתפקיד בעל חשיבות רבה,
30 צריכות להיות חשופות לדיון ציבורי וביקורת ציבורית, בפרט כאשר עסקין באמירות שנויות
31 במחלוקת הקשורות בביטחון המדינה. בפרסום האמור מילאו הנתבעים 1-4 את חובתם
32 העיתונאית והציבורית על פי דין ואין להם כל חבות כלפי התובע.
- 33
- 34 14. הנתבעים טענו כי התובע, שטוען כי "שמו הטוב" נפגע, נודע בציבור כחס מזג, וכמי שמרבה
35 להתבטא באופן בוטה ופוגעני בנושאים שונים, לרבות כלפי גופים ונושאי תפקידים במגזר
36 הציבורי וקבוצות בחברה הישראלית. לטענתם, לא היה בדיווחים החדשותיים משום הוצאת
37 לשון הרע על התובע, אשר ממילא אינו נהנה "משם טוב".

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

1
2 15. לחילופין נטען כי חלות ההגנות המצויות בסעיפים 13 (9), 14, 15 (2) (3) (4) ו- (6) לחוק. עוד
3 נטען כי עומדת לנתבעים ההגנה מכוח סעיף 4 לפקודת הנזיקין [נוסח חודש] בצירוף סעיף 7
4 לחוק איסור לשון הרע. הנתבעים 1-4 הכחישו את הנזק לו טוען התובע ואת הסעדים
5 המבוקשים.

כתב הגנה נתבעים 5-8

6
7
8
9 16. הנתבעים 5-8 טענו בהגנתם כי הם לא פרסמו דברי דיבה כנגד התובע, אלא שיתפו ציוץ של
10 הנתבע 1 – עיתונאי מכובד ומוכר, ברשת הטוויטר.

11
12 17. הנתבע 5 הוא סטודנט שנה שנייה במסלול להסבת אקדמאים לסיעוד בבית הספר לאחיות
13 במרכז הרפואי שיבא, וכן מנהל יחידת התיעוד והצילום בשיבא. הנתבע 5 הוא בעל חשבון
14 טוויטר צנוע ולו 7,641 עוקבים והשיתוף שעשה לפרסום הנתבע 1, זכה ל- 819 לייקים ול- 12
15 שיתופים.

16
17 18. נתבע 6 הוא עיתונאי ובמאי של סרטים תיעודיים וכתב בחדשות 13. על פי הנטען, הוא בעל
18 חשבון טוויטר עם 11,300 עוקבים והשיתוף שלו זכה ל- 1,416 לייקים ול- 8 ציטוטים בלבד.

19
20 19. הנתבע 7 הוא עו"ד בתחום הקניין הרוחני ושותף מייסד משרד עו"ד "עדין-ליס". הנתבע 7
21 הוא בעל חשבון טוויטר עם 35,000 עוקבים והשיתוף שלו לפרסום הנתבע 1 זכה ל- 796 לייקים
22 ולשני ציטוטים בלבד.

23
24 20. נתבע 8 הוא יזם ואיש תוכן ישראלי ששירת בצבא כנווט קרב. הוא בעל חשבון טוויטר עם
25 50,000 עוקבים והשיתוף שלו זכה ל- 840 לייקים ול- 9 ציטוטים בלבד.

26
27 21. הנתבעים טענו ששיתוף ברשתות החברתיות של פרסום עיתונאי שנעשה בגוף תקשורתי
28 וחדשותי גדול ואמין, הוא אירוע שכח בעידן הדיגיטלי. תכלית השיתוף היא לא לטעון דבר
29 בקשר לאמיתות הפרסום, אלא להפנות את תשומת הלב לכך שהדיווח אכן פורסם. לטענתם,
30 עסקינן בפרסום של גוף תקשורת מהגדולים במדינה, הנהנה מאמינות והיו ויש להם את כל
31 הסיבות לסתמך על מהימנות ואמינות הנתבע 1 ועל תוצרי עבודתו העיתונאית. ממילא
32 הפרסום נעשה על ידי גוף תקשורת הנהנה מתפוצה רחבה, והוא אינו זקוק לשיתוף על מנת
33 להגדיל את חשיפת הדיווח. נטען כי לנתבעים עומדת הגנת תום הלב בהתאם לסעיפים 15 (2)
34 ו- 15 (4) לחוק.

35
36 22. הנתבעים טענו כי יש לתת משקל רב לכך שהתובע בחר שלא להגיש תביעה כנגד מאות
37 משתפים נוספים ששיתפו גם הם את הציוץ של הנתבע 1. חלק מהשיתופים נעשו על ידי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

משתמשים שלהם מספר עוקבים, כמו גם כמות חיבובים שקיבלו לשיתוף, גדולים בעשרות
מונים מאלה של הנתבעים, וחלקם אף נחשבים ל"משפיעני רשת". העובדה שהתובע בחר
להגיש את תביעתו רק כנגד מקצת ממשפתי הציון, ולא דווקא נגד מי שמספר העוקבים שלו
גדול בהרבה מאלה של הנתבעים, מלמד כי עסקינן בתביעה בררנית ותביעת השתקה שהוגשה
בחוסר תום לב.

23. הנתבעים טענו כי הפרסום מושא התביעה אינו מהווה לשון הרע, יש בו עניין ציבורי רב, הוא
נאמר בתום לב וממילא חלות עליו ההגנות שבחוק, לרבות הגנת אמת בפרסום, הגנת תום
הלב והגנת העיתונאות האחראית. הנתבעים טענו כי התובע מתייחס לאמירות ספציפיות
בכתבה במנותק מההקשר הכללי של הכתבה, משל הדברים נאמרו שלא כחלק מדיון בחוק
למלחמה בטרור.

24. לטענתם החזקה הקבועה בסעיף 16(א) לחוק מתקיימת בעניינם ואף עומדות להם ההקלות
הקבועות בסעיפים 19(1) ו- 19(2) לחוק. עוד נטען, כי לתובע כלל לא נגרם נזק מאחר שהוא
לא נהנה מ"שם טוב", שכן הוא מתנהל באופן כוחני ובריוני בתפקידו כראש הוועדה לחוקה
חוק ומשפט, מתבטא ומקדם חקיקה שתכליתה אפליה על רקע גזע, דת ונטייה מינית.
הפרסום מושא התביעה לא היה דיווח שנפל בחלל ריק, אלא השתלב עם דמותו של התובע.
התובע עצמו טען בתביעתו וכי הפרסום המקורי של הנתבע 1 בערוץ 12 נעשה בפני "מאות
אלפי מילוני צופים, על כן ממילא לטענתם, אין בפרסום שעשו הנתבעים 5-8 כדי להגדיל את
החשיפה ואת הנזק שכביכול נגרם לו.

כתב תשובה

25. התובע הגיש תשובה ביחס לכתבי ההגנה של כלל הנתבעים. התובע טען כי כתבי ההגנה נוגדים
את הוראת סעיף 22 לחוק ויש למחוק בהתאם חלקים מכתבי ההגנה של הנתבעים. לטענתו
חלה בנסיבות החזקה בסעיף 16 (ב) לחוק, וכי מאחר ועסקינן בתביעה לתשלום פיצויים ללא
הוכחת נזק הרי שעל הנתבעים להוכיח את טענות ההגנה בראיות.

ראיות הצדדים

26. מטעם הצדדים הועלו רשימות בקשות ארוכות שנדונו כולן במסגרת החלטתי מיום 04.09.24
והוכרעו. בכלל האמור נדחו טענות התובע להיפוך נטל הראיה ולמחיקת סעיפים מכתבי
ההגנה והתקבלו החלטות בהתייחס לבקשות שונות של כל הצדדים בנוגע להליכי הגילוי
והעיון.

27. מטעם התובע הוגש תצהיר חתום על ידו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

- 1 מטעם הנתבעים 1-4 הוגש תצהירו של הנתבע 1. 28
- 2
- 3 הנתבעים 5-8 הגישו תצהיר חתום על ידי כל אחד מהם וכן את תצהירו של מר אורן פריסקו. 29
- 4
- 5 ביום 22.05.25 נשמעה חקירתו הנגדית של התובע וכן עדויותיהם של הנתבעים 1 ו- 8. העד 30
- 6 אורן פריסקו לא התייצב ולכן נקבע כי תצהירו לא ישמש כראיה בהליך. 31
- 7
- 8 ביום 02.12.25 הוגשה בקשה מטעם הנתבעים 1-4 לתיקון רשימת העדים על ידי הוספת שלוש 32
- 9 עדות נוספות – עו"ד לילך וגנר, עו"ד אביגיל סון פלדמן ועו"ד קרן רוט, רפרנטיות אשר 33
- 10 השתתפו בישיבה המדוברת. בהחלטתי מיום 22.12.25 אישרתי את זימון העדות בהחלטה 34
- 11 מפורטת. 35
- 12
- 13 ביום 13.01.26 נשמעו עדויות העדות המזומנות וכן עדויות הנתבעים 5 עד 7. בגמר הדיון ניתנה 36
- 14 לתובע האפשרות לשקול הגשת ראיות הזמה. 37
- 15
- 16 ביום 01.02.26 אישרתי את בקשת התובע להעדת עו"ד גור בליי כעדות הזמה ותצהירו הוגש 38
- 17 לתיק. 39
- 18
- 19 ביום 14.07.26 נשמעה עדותו של עו"ד בלאי ולאחריה סיכמו הצדדים את טענותיהם בעל פה. 40
- 20
- 21 **דיון והכרעה**
- 22
- 23 בהתאם להלכה "את בחינת השאלה אם פרסום פלוני מהווה לשון הרע יש לערוך ב-4 שלבים: 41
- 24 בשלב הראשון יש לבחון אם מה שפורסם עולה כדי "פרסום" במובנו של מונח זה בחוק איסור 42
- 25 לשון הרע; בשלב השני יש לבחון אם מה שפורסם מהווה "לשון הרע" כאמור בחוק זה, וזאת 43
- 26 לפי משמעות הפרסומים בהקשר אובייקטיבי, קרי: לפי אמות המידה המקובלות על האדם 44
- 27 הסביר; ובשים לב לקביעותינו להלן בדבר מידת העניין הציבורי שבפרסום (וראו פסקה 12 45
- 28 לעיל). ככל שנמצא כי "פורסם" דבר מה המהווה "לשון הרע", יש להוסיף ולבחון בשלב 46
- 29 השלישי את תחולתן של ההגנות השונות הנזכרות בחוק, שיש בכוחן לשלול את אחריותו של 47
- 30 המפרסם בלשון הרע. אם לא קמות הגנות מסוג זה, בשלב הרביעי והאחרון ייקבע הסעד 48
- 31 המתאים בנסיבות העניין ראו והשוו לשלבי הניתוח כאמור עניין הרציקוביץ', בעמ' 568; עניין 49
- 32 שרנסקי, פסקה 17)" (ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזר 50
- 33 ((22.07.15)). 51
- 34
- 35 הנטל להוכיח כי קיים פרסום המהווה לשון הרע מוטל על כתפי התובע. באם יוכח כי היה 52
- 36 פרסום וכי הוא מהווה לשון הרע, הנטל להוכיח כי התקיימה איזה מההגנות הקבועות חוק, 53

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 11-19925-11 רוטמן נ' פלג ואח'

רובץ על כתפי הנתבע (ר' אורי שנער **דיני לשון הרע** (1997) בעמ' 93 וכן, בין היתר, ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (08.02.12)).

פרסום הנתבעים 1-4

יסוד הפרסום ולשון הרע

37. לעניין בחינת לשון הרע הרי שנקבע כי "פרשנות ה'פרסום' והשאלה אם טמונה בו לשון הרע, תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום. המבחן בעניין זה הוא אובייקטיבי: מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, ואם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום על ידי הטוען לפגיעה בו" (ע"א 1104/00 **דודי אפל נ' איילה חסון**, פ"ד נו(2) 607). עוד נקבע כי ישנה חשיבות לבחינת כלל הנסיבות הקשורות בפרסום "משמעות הפרסום נבחנת לא רק על סמך המילים המדויקות שבהן השתמש המפרסם, אלא גם אל מול הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום.... המובן הטבעי והרגיל של המילים יימצא לעיתים במובן המילולי כפשוטו ולעיתים כמסקנות בין השורות. אל המובן הטבעי והרגיל של מילים אין להגיע תוך בידודן וניתוקן מהקשרן אלא נהפוך הוא, יש לראותן על רקען הכללי בו הובאו ובהקשר הדברים בו פורסמו" (ע"א 751/10 **פלוני נ' אילנה דיין** סה(3) 369).

38. עסקינן בטענות בנוגע לפרסומים שבוצעו על ידי הנתבעים 1-4 בטלוויזיה וברשת. פרסום טלוויזיוני ודאי מקים את יסוד הפרסום, אין על כך מחלוקת.

39. בהתאם להתפתחות הפסיקה הרי שכבר הוכר כי פרסום ברשתות חברתיות, לרבות ברשת הפייסבוק, גם במסגרת תגובה לפוסט, מקים גם הוא את יסוד "הפרסום" על פי החוק (ר' רע"א 1239/19 **שאול נ' חברת נידלי תקשורת בע"מ** (8.1.2020). רע"א 1688/18 **סרנה נ' נתניהו** (15.4.2018), רע"א 4447/07 **מור נ' ברק אי.טי.סי.** [1995] **החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ** (25.3.2010), ע"א 62613-09-16 **מרקוס נ' בודהנה** (19.3.2017) ורע"א 3086/17 **בוהדנה נ' מרקוס** (18.5.2017)).

40. נדמה כי לא יכולה להיות מחלוקת לפיה האמירה המיוחסת לתובע מהווה לשון הרע - ייחוס הבחנה בין "דם" ל"דם" עלולה לעשות אדם מטרה לשנאה, לבוז או ללעג. גם הנתבע 1 מאשר בעדותו כי הפרסום כולל האשמה חמורה מאד באופן חד משמעי (עמוד 90 תמליל 22.05.25 שורות 30-33).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

41. הנתבעים 1-4 ניסו לטעון כי התובע כלל אינו נהנה משם טוב בהקשר זה, בין היתר, תוך הפניה להתנהלותו הציבורית ואמירות שונות אשר כללו חזרה על מוטיבים הכוללים את המילה "דם" (ר' נספחים 1-11 לתצהיר פלג).

42. אולם, אין בידי לקבל טענה זו של הנתבעים - שימוש במילה "דם" אינו ממעט משמו הטוב של אדם. התנהלות ציבורית, גם אם כוחנית או חריגה (ואין בכוונתי להתייחס לכך), איננה שוללת את שמו הטוב של אדם. עמדתו של אדם בהתייחס לסוגיות פוליטיות וחברתיות איננה שוללת את שמו הטוב של אדם. חומרת הציטוטים המיוחסים איננה בהתייחסות ל"דם" אלא במשמעות ההתבטאות וההבחנה הגלומה בה בין אזרחים שונים, ובהקשר זה אינני מוצא כי יש בטענות שהובאו כדי לשלול את שמו הטוב של התובע.

43. הדברים ודאי אמורים כאשר אנו נדרשים לבדיקה אובייקטיבית של הפרסום על פי הפסיקה.

44. לאור האמור הרי שמתקיימים יסודות לשון הרע ופרסום.

אמת הפרסום

45. לשם תחולת ההגנה על הנתבעים להוכיח כי הפרסום היה אמת וכי יש בו ענין ציבורי (אורי שנהר **דיני לשון הרע** (2024) עמ' 389). ככלל, המבחן ל"אמת" הפרסום הוא מבחן אובייקטיבי - האם הפרסום הוא אמת עובדתית אשר נקבעת על ידי בית המשפט על בסיס מכלול הראיות העומדות בפניו, גם אם אלו לא עמדו בפני המפרסם במועד הפרסום (ר' **שנהר** בעמוד 411). המבחן להתקיימותו של ה"עניין הציבורי" הוא מבחן ערכי שבו יש לאזן בין זכות הפרט ובין הזכות לחופש ביטוי וזכות הציבור לדעת (**שנהר** עמוד 412 ואילך).

46. לאחר בחינת מכלול הראיות בתיק זה יש לקבוע כי עלה בידי הנתבעים 1-4 להוכיח במאזן ההסתברויות הנדרש את הגנת אמת הפרסום.

רכיב האמת

ראיות ההגנה

עדויות הרפרנטיות

47. במסגרת שמיעת הראיות בהליך זה העידו בפניי עדים אובייקטיבים אשר נכחו בישיבה האמורה והתייחסו בעדותם לדברי התובע. ניתוח הראיות בהליך מחייב את הקביעה כי הדברים המיוחסים לתובע נאמרו על ידו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

48. כך עולים הדברים מניתוח עדותה של עו"ד וגנר אשר מאשרת בעדותה כי התובע אמר את הדברים שצוטטו וזאת כאשר היא מעידה במפורש כי הוא זוכרת את הישיבה ואת הדברים שנאמרו – "הוא היה מאד נסער. זאת אומרת הוא אמר דברים, דברי ביקורת חריפים. בעיקר כלפי המדיניות שהיתה בתקופת שומר חומות, והפיגועים שלטענתו בעקבות המדיניות הזאת קרו. והזכיר אנשים שנהרגו בפיגועים האלה בסוג של הטיל את האשמה על המוות שלהם, על המדיניות בנושא הסתה. וזה היה קשה לנו לשמוע את זה. והדיון עוד פעם הגיע לטונים מאד גבוהים ורמת ביקורת מאד חריפה. אני יודעת על מה התביעה הזאת, ואם השאלה האם הוא אמר את הדברים שמיוחסים אז כן. הוא אמר אותם. אולי לא בדיוק במילים האלה או במילים דומות. אבל אכן הדברים נאמרו. אני בטוחה שהוא לא התכוון להגיד שהדברים יצאו ככה. אבל במצב שבו הדיון היה שוב, בטונים גבוהים וברמת ביקורת מאד גבוהה, אז גם נאמרו הדברים האלה" (עמוד 8 תמליל 13.01.26 שורות 22-39).
49. גם בחקירת הנגדית העידה "מה שאתה אומר לגבי האמירה לגבי הדם נאמרה הפוך. אני בטוחה שהיו"ר לא התכוון למה שיצא מהדברים שהוא אמר, אבל הוא אמר את הדברים" (עמוד 12 תמליל 13.01.26 שורה 39 עד עמוד 13 שורה 2), ושוב – "אני חושבת שאני הבנתי את האמירה של התובע וגם את כוונתו. הוא אמר את מה שאמרתי והוא התכוון למה שהוא התכוון. והיה פער בין מה שהוא אמר לבין מה שהוא התכוון. ואני זוכרת שאני עשיתי פרצוף כאילו, התובע מכיר את הפרצופים שאני יודעת לעשות כאשר אני בדיונים כאלה, והוא הבהיר את כוונתו, כוונתו היה בדיוק כמו שהצגת מקודם, זו הייתה כוונתו. המילים שהוא עשה בהן שימוש הן לא היו המילים האלה, אבל זו בהחלט הייתה כוונתו, אין לנו מחלוקת על הכוונה, הכוונה של התובע הייתה להביע ביקורת מאד גדולה כלפי המדיניות של הפרקליטות, ולהגיד שהם יכלו למנוע את הפיגועים ליד חוורה. הבנו את הכוונה הזאת, הוא השתמש במילים אחרות" ובהמשך "בסערת הרגע הוא אמר את הדברים" (עמוד 14 תמליל 13.01.26 שורות 4-13 ושורה 21-23).
50. גם לאחר שאומתה, שוב ושוב, עם גרסה שונה לדברים שלכאורה נאמרו על ידי התובע לטענתו, אישרה הגב' וגנר את האמירות המיוחסות שצוטטו (ר' עמוד 25 תמליל 13.01.26 שורות 11-12, שורות 24-29).
51. למרות חקירה אינטנסיבית, אפילו ניתן להגדירה כקשה מאד (ר' למשל עמוד 18 תמליל 13.01.26 שורות 4-10), עדות הגב' וגנר נותרה ברורה, עקבית ואמינה. עדותה הייתה כנה והתייחסה לזיכרון הקונקרטי בגין האירועים, לרבות, לאשר אירע לאחר ההתבטאות (עמוד 23 תמליל 13.01.26 שורות 26-39).
52. מצאתי מקום בנסיבות לתת אמון בגרסתה ועדותה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

53. עדות עו"ד סון פלדמן חיזקה גם היא את המארג הראייתי – עדותה נמסרה על יסוד זיכרון ישיר מאירועי הישיבה תוך שהיא מאשרת את התבטאות התובע, לרבות בהקשר של אמירת הדברים המיוחסים על ידו – "אז הוא האשים את הפרקליטות שכביכול הדם של הנרצחים בפיגועים על הידיים שלה. והוא קשר את זה ל-7.10 ובעצם ככה חידדו לו שזה לא כל כך קשור ל-7.10 כי מטבע הדברים מתקפת ה-7.10 היא לא תוצאה של הסתה. אז הוא אמר כן, בסדר נכון. אבל דמם של הלל ויגל יניב סמוק יותר מאלה של הנרצחים ב-7.10. הוא התכוון להבנתי שבעיניו את הפיגועים האלה ניתן היה למנוע באמצעות מדיניות תביעה אחרת. בשונה מן הסתם נרצחי ה-7.10 שלא קשורים למדיניות כזו או אחרת. כך אני הבנתי את הדברים" (עמוד 28 תמליל 13.01.26 שורות 30-36).
54. כך גם העידה בחקירתה הנגדית (עמוד 32 תמליל 13.01.26 שורות 23-39; עמוד 33 שורות 7-8 ושוב בשורות 17-20 ושוב שורות 28-34 ושוב בעמוד 34 שורות 28-33).
55. גם חקירתה הנגדית היתה חריגה (עמוד 30 שורות 20-21), ולמרות האמור עדותה הייתה אמינה לחלוטין תוך שהיא מעידה בכנות על מה שזכרה ומה שלא (עמוד 32 שורות 2-4).
56. מצאתי מקום בנסיבות לתת אמון בגרסתה ועדותה.
57. לצד עדויות אלו גם עדות עו"ד קרן רוט התבססה על זיכרון אישי קונקרטי מהדיון (עמוד 41 תמליל 13.01.26 שורות 35-37). בהקשר הרלבנטי להליך זה העידה כי - "ואז גם עלה בין היתר גם הנושא שנאמר ואני לא זוכרת באיזה הקשר, באיזה פינג פונג זה נאמר אבל גם דמם של יגל והלל סמוק יותר. ובשלב הזה אני זוכרת, זאת אומרת היה דיון מאד מאד קשה שאנחנו כל הזמן הסתכלנו אחת על השניה וצריך להבין שכולנו היינו נסערות, כאמור זה היה אחרי ה-7.10 ובמסגרת הדיון בחלק הזה אני ממש זוכרת שלילך ממש הסתכלה עלינו במבט נדהם. ואז זאת אומרת זה היה כזה בשניות ויו"ר הועדה חזר בו והסביר את עצמו וזה היה מאד ברור לסוג של, פליטת פה שנאמרה תוך כדי להט הדיון עצמו. זאת אומרת זה היה מאד מאד מאד ברור. ואז נמשך הדיון, וזהו. כלומר זה בין היתר" (עמוד 39 שורות 10-18 ובהמשך משורה 39 עד עמוד 40 שורה 10).
58. גם לאחר שעו"ד רוט אומתה עם גרסת התובע ביחס לאמירותיו היא דבקה בעדותה בנוגע לדברים שנאמרו, ונשמעו בישיבה (עמוד 42 שורה 24). היא מאשרת בהמשך עדותה שוב גם את אמירת הדברים וגם את התנצלות התובע וההבהרה (עמוד 42 שורות 1-4). גם הגב' רוט העידה בכנות ברורה רק על אשר זכרה (עמוד 42 שורות 37-39).
59. מצאתי מקום בנסיבות לתת אמון בגרסתה ועדותה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

60. לבד מן האמור חיזוק לעדויות האמורות מצוי גם בתיאור האירועים שהתרחשו במסגרת הדיון, כפי שעלה מהעדויות השונות, ואשר תאמו לחלוטין (ר' עדות רוט בעמוד 43 תמליל 13.01.26 שורות 20-37 מול עדות וגנר עמוד 8 תמליל 13.01.26 שורות 35-39, עמוד 23 תמליל 13.01.26 שורות 26-39, עמוד 25 תמליל 13.01.26 שורות 24-29). במיוחד יש לדבר משקל שעה שהעדויות הראשיות נמסרו בעל פה במסגרת הדיון וללא נוכחות הדדית.
61. בניגוד לנטען בסיכומי התובע לא עלה מעדותן כי התכוונו לעדות ביחד או דיברו על תוכנה של העדות. כל שעלה מעדויות העדות בחקירתן הנגדית היא כי שוחחו ביחס לעצם הזימון, הקושי שבמתן העדות בנסיבות הקונקרטיות והניסיון להביא לביטול הזימון (ר' למשל עמוד 41 תמליל 13.01.26 שורות 4-11, שורות 19-21, עמוד 44 תמליל 13.01.26 שורות 13-18).
62. בהתאם לבדיקה הנדרשת כמפורט לעיל לבחינת אמת הפרסום, ולאור העדויות האמינות, המבוססות על זיכרון אישי קונקרטי יש לקבל את העדויות הנ"ל כמהימנות.
- התרשומת**
63. מכלול הראיות בהליך מלמד כי גם התרשומת שהיוותה בסיס לפרסום מחזקת את הקביעה כאמור.
64. כפי שעלה במסכת הראיות בהליך, פרסום הנתבע 1 התבסס על תרשומת שנערכה על ידי גורמים אשר נכחו בדיון הסגור והעלו על הכתב את תוכנה. תרשומת זו צורפה, בחלקה, כנספח 12 לתצהיר הנתבע 1, ובהמשך, בהתאם להחלטתי מיום 26.03.25 צורפה במלואה.
65. נזכיר כי בתרשומת נרשם, בין היתר, כי התובע "אמר שדם של הילל ויגל שנרצחו בחווארה אדום יותר מהנרצחים באירועי מ 9.10. אנחנו כמובן התקוממנו מיד והוא חזר בו מהאמירה. הוא התכוון להגיד שהיה ניתן למנוע את הרצח של הילל ויגל אם היינו מקשיבים לו קודם".
66. אומנם, קיים קושי בעובדה שאף לא אחת מהעדות הציגה את אותה התרשומת אשר העידו כי נערכה לאחר הישיבה ונשלחה לגורמים שונים במשרד המשפטים. לא ניתן בנסיבות לקשור בין מסמך המקור אשר עליו התבסס הנתבע 1 בפרסום, לבין התרשומת שנערכה על ידי העדות, ודאי כאשר הנתבעים בחרו שלא לברר סוגיה זו במסגרת חקירת העדות. אולם, מכלול הראיות מלמד כי יש מקום לתת משקל לתרשומת, בין אם נערכה על ידי הרפרנטיות ובין אם לאו.
67. עדויות הרפרנטיות כמפורט בהרחבה לעיל תואמת במידה רבה את תוכנה של התרשומת, ודאי בהתייחס לאמירה הקונקרטית של התובע, הקשר האמירה והחזרה ממנה. גם הקשר הדיון ותוכנו תואם את עדות הרפרנטיות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

68. נכון יהיה בהקשר זה גם להפנות לעדות הנתבע 1 אשר משקפת את "אותות האמת" בתרשומת עליה הסתמך בפרסום (עמוד 89 שורות 1-17 ושורות 35-37).
69. חיזוק לדברים נמצא גם בעדות התובע אשר מאשר בחקירתו פרטים מהותיים מהישיבה החסויה אשר כלולים במסגרת התרשומת - תאריך הפגישה (עמוד 38 תמליל 22.05.25 שורות 29-31), קיומו של דיון המשך (עמוד 46 תמליל 22.05.25 שורות 23-35), קיום דיון הכנה (שם, שורות 32-33), פרטי הנציגים המשתתפים (עמוד 38 תמליל 25.05.25 שורות 34-36), נוכחות הייעוץ המשפטי (עמוד 39 תמליל 22.05.25 שורות 6-9), נושא הדיון (עמוד 39 תמליל 22.05.25 שורות 11-23), הביקורת ביחס לפעילות השב"כ (עמוד 39 תמליל 22.05.25 שורות 29-39), התייחסות לפרשנות החוק (עמוד 40 תמליל 22.05.25 שורות 15-20). התובע מאשר סוגיות נוספות שנדונו גם בדיון הגלוי (עמוד 40 תמליל 22.05.25 שורות 28 עד עמוד 42). האמור מחזק את אמינות התרשומת.
70. גם על פי גרסת התובע, שמסר כבר בסמוך לאחר בפרסום בראיון טלוויזיוני לאראל סגל, כוללת גם התייחסות לאמירות בדיון, בין היתר, ביחס לרצח האחים הלל ויגל יניב ז"ל. כך גם עולים הדברים מהקלטת השיחה שבין התובע ועוד בליי (ר' תצהיר בליי וניתוח להלן).
- ראיות התביעה**
- עדות עו"ד בליי*
71. לאור עדויות ההגנה ניתנה לתובע האפשרות להביא עדויות הזמה ובהקשר זה הובאה אך עדותו של עו"ד גור בליי, היועץ המשפטי של הועדה, אשר נכחגם הוא בישיבה מיום 29.10.23.
72. נזכיר כי בתצהירו אישר עו"ד בליי כי נכח בישיבה המדוברת וכי לא נערך לה פרוטוקול. עוד הוא ציין כי כשלושה שבועות לפני חתימת התצהיר הציג לו התובע הקלטת שיחה בניהם בסמוך לאחר פרסום הנתבע 1 וכי הקלטת השיחה משקפת את זכרונם באותה עת אף שהוא אינו זוכר את פרטיה.
73. בהקלטה נשמעים התובע ועו"ד בליי משוחחים בנוגע לפרסום הנתבע 1 ובתמצית עו"ד בליי מאשר את טענת התובע כי הדברים נאמרו באופן שונה – כי דם הנרצחים לא אדום פחות. בין היתר אומר עו"ד בליי כי הוא לא זוכר שהמשפט המיוחס נאמר וגם אם נאמר לא היה מקום להדלפתו.
74. לאחר ניתוח הראיות אין בעדותו של עו"ד בליי כדי לסייע בידי התובע או לקעקע את ראיות ההגנה והעדויות המפורטות לעיל.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

75. ראשית, מעדותו של מר בליי עולה כי אין לו זיכרון קונקרטי ממועד הישיבה באשר לאשר
נאמר במסגרתה. למעשה, כל ה"זיכרון" של מר בליי מתבסס על הקלטת שיחה שנערכה ביום
01.11.23 בינו לבין התובע (עמוד 4 תמליל 14.07.26 שורה 36 ; עמוד 5 תמליל 14.07.26 שורות
4-9, 20-30). אין מדובר בזיכרון "אמיתי" אשר יכול לקבל משקל ראייתי משמעותי, וכפי
שמעיד מר בליי – **"לא, אני חושב שזה, שוב, אני לא יודע, קשה לי לדעת אולי זה מתייחס
לכן נאמר שם הפוך. אני לא יודע, אני באמת בעניין הזה, זה. כי אין לי זיכרון אקטואלי של
הדבר הזה"** (עמוד 15 תמליל 14.07.26 שורות 5-8).
76. שנית, לאור עדותו של מר בליי צודקים הנתבעים כי את ההקלטה, כשלעצמה, יש קושי להגיש
כראיה בהליך וממילא, גם אם ניתן להגישה הרי שמשקלה הראייתי נמוך – אין בפניי כל עדות
לגבי אופן ההקלטה, מכשיר ההקלטה, עדות בנוגע לשלמותה או העדר עריכה. מר בליי לא
היה מעורב בכל דרך בהקלטה ואף לא ידע כלל כי זו בוצעה (עמוד 2 תמליל 14.07.26 שורות
1-12, עמוד 3 תמליל 14.07.26 שורות 26-41). התובע בחר שלא להגיש את ההקלטה במסגרת
ראיותיו, לא לתמוך את הגשתה בתצהיר מטעמו (אף במסגרת ראיות ההזמנה).
77. שלישית, כאשר המשקל הראייתי של ההקלטה נמוך, אם בכלל, וכאשר זכרוננו של העד מבוסס
על אותה הקלטה בלבד, הרי שגם הערך הראייתי לעדותו נמוך. הדברים ודאי אמורים לאור
עדות מר בליי כי השיחה היתה בתגובה לטענות התובע כי מדובר ב"פייק" ולא על יסוד זיכרון
קונקרטי מלא (עמוד 34 תמליל 14.07.26 שורות 17-33).
78. בהמשך עדותו מר בליי מאשר כי גם במועד השיחה הוא לא זכר לחלוטין את כל אשר נאמר
באותה הישיבה וכי התייחסותו היתה לאשר קלט בסיטואציה, אשר הייתה שונה מאשר מה
שזכרו אחרים (עמוד 32 תמליל 14.07.26 שורות 29-33). גם בשיחה המוקלטת מציין מר בליי,
לא אחת, כי **"אינו זוכר"**.
79. רביעית, בניגוד לעדותן הברורה של הרפרנטיות כפי שנותחה לעיל, עדותו של מר בליי היתה
מסויגת, לאור העדר זיכרון קונקרטי בנוגע לאירועים בישיבה. התייחסותו היתה מסויגת גם
בנוגע לפער העובדתי שבין עדותו, המבוססת על ההקלטה בלבד, לבין עדות העדות הנוספות
שניתנה על יסוד זיכרון ברור.
80. כך הוא מעיד בהתייחס לעדות עו"ד וגנר – **"עו"ד גור בליי: אני לא יודע, לפעמים אנשים שונים
תופסים דברים שונים, ישיבה מרובת משתתפים, מישוה דיבר, מישוה ניהל שיחת צד, לא
יודע, אין לי הסבר. עו"ד ישגב נקדימון: מישוה דיבר, מישוה ניהל שיחת צד, אתה מתכוון
לעצמך? עו"ד גור בליי: יכול להיות שאני, יכול להיות שלילך, אני לא יודע. בוא נגיד, אין לי
סיבה להניח שלילך אינה דוברת אמת. אני מכיר את לילך כעורכת דין רצינית, אני מאוד
מעריך אותה, אין לי סיבה להניח שהיא תגיד משהו שהיא לא חושבת שהיה"** (עמוד 10

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

תמליל 14.07.26 שורות 5-13) ובהמשך "יכול להיות שלפעמים בישיבה מרובת משתתפים אנשים שומעים דברים מסוימים, שומעים חלקי דברים, מישוה לרגע לא שם לב, מישוה שומע חצי משפט, אין לי הסבר, אני. אין לי הסבר טוב, באמת" (שם, שורות 35-37).

81. כך בעדות עו"ד בליי בהתייחס לעדות הגב' סון פלדמן (עמוד 11 תמליל 14.07.26 שורות 16-20) ובהתייחס לעדות הגב' רוט (שם, שורות 36-41).

82. לסיכום הדברים – עו"ד בליי הוקלט כמי שמאשר לכאורה את טענת התובע לפיה הדברים המיוחסים נאמרו באופן אחר. אולם, בעדותו ציין כי הוא אינו זוכר את הדברים ואף הוסיף הסבר שלפיו ייתכן שהעדות האחרות שמעו דברים שהוא לא שמע. המשמעות היא כי עדות זו אינה מזימה את עדויות ההגנה כאמור.

עדות התובע

83. עדות התובע והתנהלותו בהליך מחזקים גם הם את הקביעה בדבר יסוד האמת.

84. עדותו של התובע בנוגע ל"בדיקות" שביצע לאחר הישיבה עם הנוכחים בישיבה הייתה מתחמקת עת העיד תחילה כי ביצע בדיקה רק עם עצמו ביחס לדברים שנאמרו (עמוד 31 תמליל 22.05.25 שורות 26-34). בהמשך טען שבדק עם גורמים בישיבה אך לא פירט מיהם אותם גורמים (עמוד 32 תמלילי 22.05.25 שורה 5). רק בהמשך אישר ששאל בעניין 3-4 אנשים מבין הנוכחים בישיבה, שוב ללא מסירת פרטים (עמוד 32 תמלילי 22.05.25 שורה 32).

85. למרות האמור בעדותו, על אף שהתובע טען "בזמן אמת" בראיון טלוויזיוני לאראל סגל כי יש לו עדים אשר יעידו לטובתו, לא הובא כל עד הזמה נוסף למעט עו"ד בליי, אשר, כאמור, לא העיד על יסוד זיכרון קונקרטי (עמוד 33 שורות 1-12).

86. גם העובדה שהתובע מכחיש את ההתנצלות או ההבהרה לדברים שנאמרו (עמוד 23 שורות 24-26) עומדת לחובתו, בין לאור עדויות הרפרנטיות, בין לאור התרשומת ובין לאור הקלטת השיחה עם עו"ד בליי בה עולה קיומה "מחאה" מצד המשתתפים והבהרה של התובע (ר' עמוד 1 לתמליל באמצע).

87. התובע בחר שלא לגלות את דבר קיומה של הקלטת השיחה עם עו"ד בליי – לא במסגרת ההליך, לא בעת הגשת ראיותיו ואפילו לא לעו"ד בליי (עמוד 15 תמליל 14.07.26 שורות 9-20). התנהלות זו מעלה, לכל הפחות, תהיות. הסבריו של התובע ביחס למחדליו הדיוניים אינם יכולים לעמוד – הגם שנטל הוכחת "אמת דיברתי" מוטל על המפרסם, מצופה ממי שבידו "ראיית זהב" לכאורה לכך שהדברים לא נאמרו על ידו, כי יגיש אותה כבר בשלב ראשוני של

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

ההליך, ולא "רק" במסגרת עדות הזמה. לכל הפחות מצופה היה גילוי הראיה כנדרש. גילוי הראיה רק לאחר עדות הרפרנטיות ממשרד המשפטים פועלת לחובת התובע.

88. במידה רבה התנהלות התובע מול הנתבע 1 – הכחשה גורפת חלף מסירת עמדה עניינית, כפי שמסר בסמוך לאחר מכן, ביססה כשלעצמה את ההצדק בפרסום ומחזקת את אמיתותו. מקובלת עלי עדות הנתבע 1 בהקשר זה – "כן, כן, אבל אמרתי בסוף, שאלה, מה, מה יריעת המחלוקת? אילו היה אומר לי רוטמן, תשמע, בוא אני אסביר לך למה התכוונתי. הובנתי שלא כהלכה, אני אומר לך, אפילו הייתי שוקל לרדת מהסיפור, כי אני לא רוצה, בטח לא בימים האלה, בדם הרע שיש, לתפוס מישהו על פליטת פה, אבל כשחבר הכנסת רוטמן אומר לי, לא היו דברים מעולם. שקר מוחלט, זה מה שהוא אמר" (עמוד 91 תמליל 22.05.25 שורות 4-8, עמוד 99 שורות 25-35, עמוד 112 שורות 10-11 ור' גם עדות התובע עמוד 20 תמליל 22.05.25 שורות 5 ו-9, עמוד 21 שורות 35-36).

89. נזכיר כי הנתבע 1 קיבל תגובה גם מדוברת התובע – גב' אודליה מזרחי. התובע בחר שלא להעיד את הגב' מזרחי, אף שעדותה רלוונטית, בין היתר, על מנת להסביר את הנדרש בהתייחס לתגובה שנמסרה על ידה. אומנם, התובע מאשר כי מסר לגב' מזרחי התייחסות לפיה המיוחס לו "לא היה ולא נברא". דא עקא, מיד לאחר הפרסום כבר טרח למסור התייחסות מלאה לדברים בראיון בערוץ 14. כאשר מתברר כי תגובת הדוברת היתה שגויה, היה על התובע להעיד אותה לשם מתן הסבר לתגובה שנמסרה.

90. עדות הדוברת היתה גם חשובה לאור בקשתה, בטרם תגובה, לדעת אם הפרסום מתבסס על הקלטה או ציטוט – הסבר התובע בהקשר זה אינו מניח את הדעת, בפרט לאור התנהלותו בסמוך לאחר מכן בראיון לערוץ 14 ולאור הקלטתו את השיחה עם עו"ד בליי (עמוד 25 תמליל 22.05.25 שורות 12-33). גם בעדותו הוא נאלץ להודות שביקש לברר את האמור כדי לדעת "עם מה אתה מתמודד".

91. אעיר כי אין בידי לקבל את הסבר התובע בעדותו להתנהלות מול הנתבע 1 (עמוד 21 תמליל 22.05.25 שורות 29-32, עמוד 24 שורות 18 ואילך) כאשר בסמוך לאחר הפרסום הוא חשף בעצמו פרטים מלאים בראיון בערוץ 14 (עמוד 27 תמליל 22.05.25 שורות 20 ואילך, עמוד 98 שורות 2-21) ובמכתב הדרישה (עמוד 26 תמליל 22.05.25 שורות 5 ואילך). נכון יהיה בהקשר זה להפנות גם לעדות הנתבע 1 (עמוד 87 שורה 230 עד עמוד 88 שורה 9).

רכיב העניין הציבורי

92. לענייננו מתקיים העניין הציבורי הנדרש בפרסום – כאשר מדובר בדברים שנאמרו על ידי נושא תפקיד ציבורי – חבר כנסת המכהן גם כיו"ר ועדת חוק חוקה ומשפט, ובהתייחס לדברים שנאמרו על ידו במסגרת דיון שנערך בוועדה האמורה. כאשר מדובר בדברים קשים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

שנאמרו בסמוך לאחר אירועי ה 07.10, בין היתר, ביחס לאירועים אלו, ובהקשר לביקורת משמעותית וקשה שהטיח התובע, בכובעו הציבורי, כנגד רשויות האכיפה והמשפט. לענייננו מבחן התועלת מצדיק את הפרסום, על כל היבטיו, בכדי לאפשר לציבור גיבוש דעה בעניינים ציבוריים וביחס לאנשי ציבור נבחרים על יסוד התבטאויותיהם.

93. לדידי, ככלל, אמירות של אנשי ציבור, ודאי ובפרט אמירות במסגרת תפקידם הציבורי, יש בהן משום עניין ציבורי המצדיק פרסום. במקרים שכאלו יש להקל דווקא עם המפרסם בנוגע לעמידתו בתנאי הנדרש. רק במקרים חריגים ממש, למשל כאלו אשר מתייחסים להתבטאויות שמחוץ לתחום החיים הציבוריים, אינם בנוגע לחיים הציבוריים ולא משליכים עליהם, ניתן יהיה לקבוע אחרת.

94. לאור כל האמור הרי שהוכחה הגנת אמת דיברתי ובהתאם דין התביעה כנגד הנתבעים 1-4 להידחות.

הגנות נוספות

95. בנסיבות האמורות ממילא מתייחר הצורך להכריע הטענות הגנה נוספות ובכלל האמור הגנת העיתונאות האחראית.

96. רק נעיר בהקשר זה כי משעה שנקבעה אמינות התרשומת שהועברה על ידי המקור, לאור התנהלות הנתבע 1 בפניה לתגובה ומנגד ההכחשה הגורפת ומשמעותה כאמור לעיל, הרי שיש יסוד לטענה גם בנוגע להגנה זו.

97. נציין עוד כי משעה שעדות הנתבע 1 עניינה, בעיקר, בהגנת העיתונאות האחראית, לא מצאתי צורך להידרש לבחינתה לעומקה משעה שהוכחה הגנת אמת הפרסום כאמור.

פרסום הנתבעים 5-8

98. התובע בחר לקשור במקשה אחת את כל הנתבעים ביחס לפרסומים שבוצעו על ידם. אולם, כל אחד מהפרסומים שונה ועל כן יש לבחון כל אחד מהם בנפרד.

99. כאמור לעיל, יסוד הפרסום מתקיים בנוגע לפרסומים ברשת האינטרנט.

100. הנתבע 5 פרסם תמונה מאתר חדשות 12 הכוללת את פרסום הנתבע 1 תוך שהוא מוסיף - "הגישה שבגללה ב 7.10 בבוקר היו 4 גדודים בעוטף עזה ו- 33 בגדה". בחינת הפרסום מלמדת כי אין בו כל לשון הרע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

101. מקובלת עלי הטענה כי ההתבטאות שנכללה בפרסום הינה בגדר הבעת דעה ומנוסחת בצורה זו. מדובר בהתבטאות לגיטימית בביקורת על פעילות הממשלה ושירותי הביטחון. אין בהתבטאות שום התייחסות פרטנית לתובע ובהתאם, ממילא, גם לא כל לשון הרע המיוחס לתובע (עמוד 60 תמליל 13.01.26 שורות 35-1).
102. המלל האמור נלווה לצילום תמונה של פרסום הנתבעים 1-4. מאחר וכאמור נקבע הגנת "אמת דיברתי" ביחס לפרסום זה, נשאר בצריך עיון את השאלה האם עצם צירוף התמונה מאתר חדשות מהווה לשון הרע כשלעצמה ובכלל האמור האם יש לראות בכך בגדר "שיתוף" או "חיבוב", ולאור ההבחנות בפסיקה בהקשר זה ביחס לתביעות לשון הרע.
103. הנתבע 6 פרסם פוסט במסגרתו כתב, בין היתר, "והנה בא רוטמן וחושף את האמת: חייהם של תושבי שדרות שווים פחות. האיש המנוול והגזען הזה קרע את העם וגם הוכיח שכל המהפכה המשפטית הזאת היא כדי לקדם סיפוח".
104. גם בחינת פרסום זה מלמדת כי אין לקבוע כי קיים יסוד "לשון הרע".
105. ראשית, בניגוד לנטען בכתב התביעה, הנתבע כלל לא פרסם את דבריו של הנתבע 1 (ר' סעיף 23 לכתב התביעה ועמוד 19 לנספחים). לכל היותר יש התייחסות פרשנית משתמעת לדברים, אך ודאי שלא פרסום חוזר של הדברים.
106. שנית, מכלול ההתבטאות מהווה הבעת דעה לגיטימית במסגרת שיח ציבורי הנוגע להתנהלות הממשלה. חלקו הראשון של הפרסום, הנוגע להפיכה המשטרית, השוויון והקיפוח, ודאי אינו עוסק בתובע ואינו מייחס לו כל לשון הרע (הדבר גם לא נטען בכתב התביעה).
107. שלישית, ההתייחסות לאמירת התובע איננה מהווה "ציטוט" אלא מעין הבעת דעה על ההתבטאות והתנהלות התובע בתפקיד ציבורי. בחינה אובייקטיבית של הפרסום איננה מאפשרת להסיק כי מדובר בציטוט של ממש אלא בבירור פרשנות של המפרסם בהתייחס לאמירות המיוחסות לתובע. כך עולה גם מניסוח הדברים וגם מכוונת המפרסם (עמוד 76 לתמליל 13.01.26 שורות 39-30). זכותו של אדם לחשוב דברים שליליים על אדם אחר ובכלל האמור גם להביע את דעתו, בפרט כאשר עסקין באיש ציבור ובנוגע לתפקודו ותפקידו הציבורי.
108. רביעית, הכינוי "מנוול" הינו בגדר גידוף ועלבון אישי שאינו מקים עילה על פי חוק איסור לשון הרע. אינני מוצא כי בנסיבות הפרסום האמירה חרגה מגדר גידוף, בפרט כאשר התובע הינו איש ציבור והפרסום מתייחס לפעילות זו (על ההלכה בהקשר זה ר' רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.06)).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

109. רביעית, הכינוי "גזען" זכה להתייחסות שונה בפסיקה, על פי נסיבותיו של כל מקרה. ככלל הביטוי מהווה פגיעה בשם טוב של אדם. אולם, הבחינה נעשית על רקע נסיבותיו של כל מקרה (ר' למשל ע"א (מחוזי ת"א) 9606-10-22 **אמיר חצרוני נ' שידורי קשת בע"מ** (16.03.23) ומנגד ע"א (מחוזי ת"א) 66585-06-25 **עומר נחמני נ' עמית סגל** (14.06.26)).
110. כאשר מדובר באיש ציבור יש מקום להגנה רחבה יותר למפרסם מתוך תפיסה שאיש הציבור נדרש להפגין עמידות גבוהה יותר לביקורת המהווה הבעת דעה במסגרת שיח ציבורי, גם אם מדובר בהתבטאות קשה. לדידי בנסיבות דנן, לאור מעמדו של התובע, לאור נסיבות האמירה המיוחסת, לאור השיח הציבורי בו נאמרו הדברים, ומשעה שמדובר בפרסום המהווה פרשנות לפרסום הנתבע 1, הרי שאין מקום לקבוע כי מדובר בלשון הרע (ר' אורי שנהר **דיני לשון הרע** (2024) עמודים 124-125). מדובר גם בחלק שולי בפרסום בכללותו.
111. מכל מקום, מאחר והפרסום, לשיטת התובע עצמו, מתבסס על פרסום הנתבעים 1-4, אשר נהנה מהגנת אמת הפרסום, וכאשר פרסום הנתבע 6 הוא בגדר הבעת דעה ביחס לפרסום זה, הרי שממילא אין לתובע עילה כנגד הנתבע 6 גם בגין ביטוי זה.
112. הנתבע 7 פרסם צילום מאתר חדשות 12 הכולל את פרסום הנתבע 1. לצד פרסום זה רשם הנתבע 7 – "ממשלת זדון, ממשלת מדון, ממשלת אסון. די לנו מכס. תפטרו אותנו מעונשכם. לכו כבר – שחררו את עם ישראל".
113. גם בפרסום זה אין כל יסוד לעילה מכוח החוק.
114. הפרסום אינו מתייחס כלל לתובע או לפעילותו – מדובר בביקורת על פעילות הממשלה בכללותה. גם בכתב התביעה התובע אינו מתייחס כלל לפרסום הפרטני של הנתבע 7 וממילא לא מפנה לכל מלל המהווה לשון הרע כלפיו (סעיף 23 לכתב התביעה). מכל מקום, מדובר בביקורת לגיטימית במסגרת השיח הציבורי – ביקורת על פעילות הממשלה הינה מנשמת אפה של הדמוקרטיה וחוק איסור לשון הרע לא נועד למנוע אותה.
115. ויודגש, בניגוד לנטען על ידי התובע – הנתבע 7 אינו מצטט ואינו חוזר על פרסום הנתבע 1 במלל אשר נכתב על ידו. המלל האמור נלווה לצילום תמונה של פרסום באתר חדשות. כאמור לעיל, את השאלה האם צירוף צילום זה כלשעצמו, ללא קשר למלל נוסף, מהווה פרסום לשון הרע, נשאר בצריך עיון לאור הגנת אמת הפרסום שהתקבלה.
116. הנתבע 8 פרסם פוסט בו כתב "רוטמן: הדם שלנו יותר סמוק משל האלה בשביעי באוקטובר; סמוטריץ': אני ממש אבל ממש מבקש שתחזיק לי את הבירה". הכיתוב כאמור לצד תמונתו של השק סמוטריץ'. לא מתקיים יסוד לשון הרע בעניינו של פרסום זה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

117. בניגוד לנטען בכתב התביעה אין כל שיתוף או הדהוד ישיר של פרסום הנתבע 1 (סעיף 23 לכתב התביעה ועמוד 18 לנספחים). לכל היותר יש התייחסות משתמעת המהווה התבטאות לגיטימית במסגרת שיח ציבורי, ואין בה כל לשון הרע כלפי התובע. הדברים ודאי אמורים כאשר מדובר בהתייחסות הנוגעת לפעילות ציבורית של התובע ואחרים – מדובר בשיח המהווה חלק מנשמת אפה של הדמוקרטיה.

118. בכל מקרה מקובלת עלי עדות הנתבע 8 כי מדובר ב"בדיחה" (עמוד 122 שורות 39-34), וכפי שהבהיר בהמשך עדותו – "בוא אני אתקן אותך, שיהיה לך ידע להמשך, הביטוי רי-טוויט הוא ביטוי של לקחת את הציוץ שאמר גיא פלג ולשתף אותו עם הערה או ללא הערה, לא ביצעתי לא את 1 ולא את 2, כל מה שעשיתי, העליתי לטוויטר בדיחה שבה אני מצטט רפרנס, רוטמן נקודתיים, לכתבה ולכותרות שפורסמו בכל מדינת ישראל באותו ערב, כדי בכלל לתת רפרנס לסרט של בצלאל סמוטריץ' שהתבטא בצורה יותר גרועה ואמר לו להחזיק את הבירה, זה כל האירוע, אני אפילו לא שיתפתי את הציוץ של גיא פלג, רק לתקן אותך " עמוד 129 שורות 28-34 ובהמשך עמוד 138 שורה 32 עד עמוד 139 שורה 2, עמוד 139 שורות 29-23).

119. די באמור כדי להביא לדחיית התביעה כנגד הנתבעים 5-8.

הגנות

120. הנה כי כן, דין התביעה בעניינם של הנתבעים 5-8 להידחות. בנסיבות אלה אין צורך בדיון מפורט ביתר הטענות. אולם, למעלה מן הצורך, אף אם היה בדברים משום לשון הרע כלשהו, הרי שהיה מקום לקבוע כי הנתבעים 5-8 נהנים מהגנות החוק.

121. ראשית, הוכחת אמת הפרסום על ידי הנתבעים 1-4 משליכה באופן ישיר על אמת הפרסום של הנתבעים 5-8. התובע בעצמו קשר בין הפרסומים וכל כן גם ההגנה האמורה תקיפה.

122. שנית, בנסיבות בהן מדובר בשיח ברשת, בנושא המצוי על סדר היום הציבורי, ואשר פורסם בגוף תקשורת מרכזי, כמה לנתבעים 5-8 גם הגנת תום הלב בסעיפים 15(4) ו-15(2) לחוק.

123. מקובלות עלי עדויות הנתבעים בהקשר זה אשר קולעות ממש לטעמי הגנת תום הלב בסעיפים האמורים.

124. כך בעדות הנתבע 5 – "הציוץ שלי כן? התייחס לכתבה שפורסמה בחדשות 12, כלי התקשורת המוביל כן? במדינת ישראל. עכשיו, הציוץ שלי היה חלק משיח ציבורי. והשיח הציבורי כיום ב-2025 וב-2023 ובמאה הזאת, סליחה רגע. מתרחש גם ברשתות החברתיות אוקי? וזה היה הפרסום של עיתונאי אמין בכלי תקשורת אמין, כן? ולכן אני צייצתי את מה שציצתי כחלק מהדיון הציבורי. לא התייחסתי גם לחבר הכנסת רוטמן לגופו, אלא להלך הרוח שעלה ממנו,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

- 1 זה היה חלק מדיון ציבורי יחד עם עוד עשרות אלפי אנשים שעשו כמוני אוקי? וזה חלק מדיון
2 ציבורי וצריך להבדיל כאן בין המשימה העיתונאית שהיתה של גיא לבין דיון ציבורי נרחב
3 שהתבסס על פרסום בכלי תקשורת ציבורי" (עמוד 55 תמליל 13.01.26 שורה 36 עד עמוד 56
4 שורה 7 וגם בהמשך עמוד 59 שורות 5-10).
- 5
6 125. כך בעדות הנתבע 6 – "אני לא יכול לדבר על העבר, אני יכול לדבר על העתיד. ברגע שהמשפט
7 הזה יסתיים ותהיה פסיקה אז אהיה חכם יותר. כרגע אני מסתמך על דברים שנאמרו בכלי
8 תקשורת מוביל בישראל. זה כמו שאפתח את מהדורת החדשות ויגידו לי למשל שפלוגי
9 אלמוני אמר משהו במהדורת החדשות ואני לא אפקפק בזה. אתה יודע מה, אני אתן לזה
10 דוגמה יותר קונקרטית. נניח, רק נניח ציטוט של ראש הממשלה שבתחילת מהדורת החדשות
11 שהוא אומר דבר מסוים, נניח שהוא אומר שהוא מבטל את הבחירות. אני מתייחס לזה ככלי
12 תקשורת אמין, אני מכיר אגב את גיא פלג כעיתונאי אמין, עבדנו ביחד בערוץ הראשון, ולכן
13 לא היה לי שום מקום לפקפק בדברים שנאמרו" (עמוד 72 תמליל 13.01.26 שורות 15-6).
- 14
15 126. כך בעדות הנתבע 7 – "א' אני לא עיתונאי, אני לא מפרסם, לא מברר הכחות ולא מפרסם
16 הכחות. דבר שני זה ציוץ ברשת הטוויטר. ברשת הטוויטר שיתפתי צילום מסך מתוך כתבה
17 שהופיעה בערוץ 12, במהדורת החדשות המובילה והנצפית ביותר בישראל על ידי אחד
18 העיתונאים המובילים בישראל גיא פלג. אני צפיתי בכתבה, אני ראיתי שגיא פלג פנה למר
19 רוטמן והביא את תגובתו. אני שיתפתי את צילום המסך, אגב אני צפיתי בכתבה וראיתי את
20 זה ואחרי איזה שעה נכנסתי לטוויטר וראיתי שם את זה וכל הטוויטר היה אדום עם אותו
21 צילום מסך הזה שהופיע במאות, עשרות אלפי, אני לא יודע, כל הטוויטר עסק רק בזה, אז גם
22 אני נתתי את ההתייחסות שלי לדברים הללו." (עמוד 85 תמליל 13.01.26 שורות 15-6).
- 23
24 127. כך בעדות הנתבע 8 – "אני לא עיתונאי, אני הסתמכתי על עיתונאי שהרגע תיאר את תארי,
25 עם כל האנשים שהיו עושים רי-טוויט באותו יום היו פונים למר רוטמן כדי לקבל את תגובתו,
26 אז אנחנו יכולים לסגור את האינטרנט" (עמוד 128 תמלילי 22.05.25 שורות 34-32).
- 27
28 128. ודאי אמורים הדברים כאשר התובע מאשר כי גם הוא, על אף טענותיו בהליך, אינו פונה
29 לגורם המפורסם לקבלת התייחסותו כאשר הוא מבצע שיתוף ברשת (עמוד 52 תמליל
30 22.05.25 שורות 24-21, 39-34).
- 31
32 **סיכום**
- 33
34 129. לאור כל האמור לעיל, משעה שהוכחה הגנת "אמת דיברתי" דין התביעה כנגד הנתבעים 1-4
35 להידחות.
36

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 19925-11-23 רוטמן נ' פלג ואח'

130. משעה שלא הוכח לשון הרע בפרסום הנתבעים 5-8 דין התביעה כנגדם להידחות. ממילא
 2 לנתבעים 5-8 עומדת הגנת אמת דיברתי ותום הלב.
 3
 131. לאור דחיית התביעה הרי שהיה מקום לחייב את התובע בתשלום הוצאות הנתבעים. אולם,
 4 בנסיבות דנן מצאתי מקום שלא לחייב בהוצאות.
 5
 132. ההתנהלות הדיונית בתיק זה הייתה חריגה, וכל הצדדים תרמו לכך – בין אם בהגשת הראיות
 6 המאוחרות (כפי שפורט לעיל) שחייבו מספר דיוני הוכחות ובין אם בהתנהלות בלתי מקובלת
 7 באולם בית המשפט אשר זכתה לא אחת להערותיי כפי שתועד בפרוטוקול המוקלט.
 8
 133. לכך יש להוסיף בעניין הנתבעים 1-4 את הקשיים אשר עלו מתצהיר הנתבע 1 אל מול עדותו,
 9 תשובותיו והתנהלותו בחקירה הנגדית, אשר האריכו את הדיון, הקשו על ניהולו ואף הצריכו
 10 את התערבותי החוזרת במהלך העדות בהעדר מענה לשאלות שנשאל (ר' למשל עמוד 82
 11 תמליל 22.05.25 שורות 35 ואילך; עמוד 84 תמליל 22.05.25 שורה 2 עד עמוד 86 שורה 25;
 12 עמוד 89 שורה 26).
 13
 134. גם הנתבעים 5-8 האריכו לשווא את הדיון בהגשת תצהירים זהים בעיקרם, על אף השונות
 14 בעדויותיהם, סתירות עובדתיות בתצהירים אל מול העדויות וכתבי הטענות. התברר כי
 15 התצהירים לא נוסחו על ידי המצהירים וכללו חלקים נרחבים ומיותרים המהווים ייעוץ
 16 משפטי או עדויות שאינם בידיעת הנתבעים. ההתנהלות הכבידה והקשתה על ניהול ההליך
 17 נזכיר בעניין הנתבעים כי התמשכות ההליך, ובכלל האמור, קביעת מועד שני לשמיעת ראיות,
 18 נגרמה בעטיים.
 19
 135. לאור התנהלות כפי שפורטה לעיל, אין צו להוצאות.
 20
 136. זכות ערעור כחוק.
 21
 ניתן היום, ט"ו אב תשפ"ו, 29 יולי 2026, בהעדר הצדדים.

אורן סילברמן, שופט, סגן הנשיא